

Audrey Carlan

Oktober

Maand 10 van de *Calendar Girl*-serie

ISBN 978-90-225-7894-0

ISBN 978-94-023-0722-1 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Calendar Girl*

Oorspronkelijke uitgever: Waterhouse Press, LLC

Vertaling: Jeannet Dekker

Omslagontwerp: Rob Krikke | Baqup

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet, Soest

© 2015 Waterhouse Press, LLC. All rights reserved.

Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Drue Hoffman, toen ik mijn eerste stappen op deze lange weg zette, gaf jij me de hulp en goede adviezen die ik zo hard nodig had. Bedankt voor je steun, je kennis en je vriendschap. Ik hoop dat je van dit deel en van de eigenzinnige mannelijke Drue Hoffman geniet.

1

S tilte. Daardoor werd ik begroet toen ik Wes' huis in Malibu binnestapte. Nee, mijn huis. Ik wist niet wat ik kon verwachten. Misschien had ik gedacht dat het universum opeens al mijn wensen zou vervullen en mijn vent gezond en wel op Amerikaanse bodem zou afleveren, in de veilige omgeving van ons huis. Want dat was het: óns huis. Wes wilde per se dat ik 'die villa in Malibu', zoals Gin hem noemde, ook als mijn huis zag, want anders zou hij samen met mij op zoek gaan naar iets anders. Dat wilde ik niet. Ik wilde me volledig onderdompelen in alles wat bij hem hoorde. Helemaal, onvergelykbaar en verrukkelijk.

Wes had keihard gewerkt voor al die dingen die hij al op jonge leeftijd bezat. Hij schepte er niet over op en verlangde niet naar nog meer. Die instelling zag je terug in de strakke lijnen en informele inrichting van zijn huis, waardoor je je meteen op je gemak voelde. Toen ik door de donkere, lege kamers liep, maakte ik opnieuw kennis met zijn spulletjes, maar nu was het niet hetzelfde. Er was iets veranderd. Ik keek onderzoekend om me heen en zag subtiele verschillen in vergelijking met twee maanden geleden, toen ik hier voor het laatst was geweest.

Op de schoorsteenmantel boven de stenen haard stond een beeldje van een balletdanseres van ongeveer dertig centimeter hoog. Ze stond op haar tenen, met haar andere been hoog uitgestrekt en haar handen rond haar enkels geslagen. Het beeldje was van mijn moeder geweest. Ze had me laten zien hoe je dat moest doen, door voor me op haar tenen te gaan staan en achterover te buigen. Mijn moeder had als revuedanseres in Vegas gewerkt, maar daarvoor had ze aan klassiek en modern ballet gedaan. Ik vond het altijd heerlijk om haar te zien bewegen. Tijdens het schoonmaken draaide ze rondjes op muziek die alleen zij kon horen.

Dan zwierde haar lange, zwarte haar, dat tot haar middel kwam, als een donkere cape om haar heen. Op mijn vijfde vond ik mijn moeder de mooiste vrouw ter wereld en hield ik het allermest van haar. Die liefde was misplaatst geweest, maar het beeldje niet. Het had een ereplaats op de schoorsteenmantel en daar zou het blijven staan, al had ik nog zo'n zin om het eraf te gooien. Als ik het niet had gehouden was het vroeg of laat bij de kringloop geëindigd. Sommige herinneringen deden pijn, zelfs de mooie.

Ik draaide me om en keek de woonkamer rond. Op een van de bijzet-tafels stond een ingelijste foto die ik herkende. Een foto van Maddy, gemaakt op de dag voordat ze aan haar studie begon. Ik had op haar school als een verdwaalde puppy achter haar aan gelopen. Mads had daarentegen vrolijk rondgehuppeld, zwaaiend met haar armen. We waren van de ene collegezaal naar de andere gelopen en zij had me verteld welke vakken ze ging volgen en wat ze daar zou leren. Ik genoot van haar enthousiasme en wist op dat moment dat mijn meisje, mijn kleine zusje, succesvol zou worden. Ze was al goed op weg. Ik was zo ontzettend trots op haar. De wereld lag voor haar open en niets kon haar tegenhouden.

Ik liep verder naar de keuken en zag dat er foto's met magneetjes op de koelkast waren geplakt. De foto's die ik in mijn appartement van de koelkast had getrokken hingen er ook. Maddy, Ginelle, mijn vader. Er waren ook een paar nieuwe bij, foto's die ik nooit had afgedrukt. Van Wes en mij. Eentje gemaakt tijdens een etentje en een selfie die we samen in bed hadden genomen en waarop je alleen onze gezichten kon zien. Hij moest ze daar hebben opgehangen. Dat was het begin van alles. Ik streek met mijn vingers over Wes' tevreden gezicht. Hij zag er zo zelfverzekerd en sexy uit, daar in bed, met zijn armen om mij heen. Mijn borst verstrakte en ik wreef over het pijnlijke plekje. Binnenkort. Hij zou binnenkort thuiskomen. *Vertrouw het pad*. Nu moest ik meer dan ooit de woorden geloven die ik op mijn voet had laten tatoeëren.

Ik liep de kamer in die onze slaapkamer was geworden en bleef toen stokstijf staan. Mijn mond viel open en mijn ogen werden ongetwijfeld groter dan schoteltjes.

'Krijg nou wat.' Ik keek vol ontzag naar het schilderij aan de muur. Een schilderij van mij.

Het was het laatste schilderij dat Alec van me had gemaakt, geïnspireerd door ons uitstapje naar de Space Needle in Seattle. Ik stond op het observatieterras van het uitzicht te genieten, met mijn haar wapperend in de wind als een pikzwart gordijn. Die dag had ik me zo bevrijd gevoeld. Bevrijd van de last waarmee mijn vader me zonder het te willen had opgezadeld, van de eisen die een klant aan me stelde. Al die zorgen waren, op dat moment vol rust en vrede, ver weg. Ik was simpelweg Mia, een meisje dat voor het eerst van haar leven de ware schoonheid zag in de wereld om haar heen.

Ik kon het gewoon niet geloven. Weston had het duurste doek gekocht dat Alec ooit van me had gemaakt. In de loop der tijd had ik hem alles over Alec verteld. Nou ja, niet alle details, maar wel de grote lijnen. Ik had hem alles uitgelegd over de kunst, over hoe elk doek mij had veranderd en me een beter beeld had gegeven van het leven, de liefde en mezelf. Wes en ik hadden in bed gelegen, naakt, onze ledematen verstrengeld, en ik had hem verteld dat ik dat vooral aan Alec te danken had. Dat het verkeerd had gevoeld om zijn geld aan te nemen terwijl hij me zo veel had geleerd, maar dat ik geen keuze had gehad.

Ik haalde mijn telefoon tevoorschijn, bladerde door mijn contacten en koos een nummer.

‘*Ma jolie*, wat heerlijk om jouw stem weer te horen. Waaraan heb ik dit te danken?’ zei Alec op die ontspannen, zwoele toon die me deed denken aan al die heerlijke momenten die ik onder die stoute fransoos had doorgebracht.

Ik draaide me om en staarde in kleermakerszit op het bed naar het schilderij. ‘Ik, eh, kan niet geloven dat...’ Ik maakte mijn zin niet af, maar draaide mijn telefoon om en nam een foto van het doek, die ik daarna meteen naar hem toe stuurde. Ik drukte het toestel weer tegen mijn oor en hoorde het *ping* dat aangaf dat mijn berichtje bij hem was aangekomen.

‘Mia, *dis-moi*, is alles in orde?’ Hij klonk gespannen.

Ik keek naar al die details van het prachtige werk boven het bed van Wes – nee, boven het bed van Wes en mij – en zei met trillende stem: ‘Lees je bericht.’

‘Dergelijke vormen van communicatie zijn niet aan mij besteed, *chérie*.’

‘Doe het,’ zei ik met een grom, in de hoop dat hij zou begrijpen hoe belangrijk dit was.

Ik hoorde een paar klikkende geluidjes. ‘Ah, *mais oui*, je ziet jezelf, *non?*’

Je hebt van die momenten waarop je degene aan de andere kant van de lijn wilt omhelzen en tegelijkertijd wilt wurgen. Dit was een van die momenten. ‘Dat bedoel ik niet, Alec. Wat ik bedoel is: waarom hangt dit doek in de slaapkamer van mijn vriend?’

Alec hapte naar adem. ‘Ma jolie, heb je een *copain*? Een vriend?’ Door de manier waarop die woorden met dat heerlijke Franse accent van zijn lippen rolden vergat ik bijna dat ik kwaad was omdat hij het niet vatte. ‘Je hebt een vaste relatie. *Félicitations!*’ Hij feliciteerde me wel, maar had nog steeds niet uitgelegd waarom het kunstwerk hier hing.

Ik kermde. ‘Alec, schat, hou je aandacht er eens bij.’

Hij maakte een instemmend geluidje. ‘O *chérie*, je hebt altijd mijn aandacht. Zeker wanneer je niets aanhebt. Ik weet nog precies hoe je die maand voelde, in mijn armen. Jij toch ook, *oui?*’

‘Alec, ik bel niet om herinneringen op te halen. Ik wil antwoorden op mijn vragen, van jou. Hoe is dit schilderij in deze slaapkamer beland?’

Hij grinnikte en slaakte een zucht. ‘Altijd even nieuwsgierig. Misschien was het als een verrassing bedoeld, *compte tenu de votre amant.*’

Mijn Frans was behoorlijk verstoofd omdat ik Alec in de afgelopen paar maanden niet vaak aan de lijn had gehad en dus niet had kunnen oefenen, maar ik begreep wel wat hij bedoelde: dat het een verrassing van mijn minnaar was. ‘Heeft Wes het gekocht?’

‘Niet echt.’

Ik rechtte mijn rug en klemde mijn kaken zo stevig op elkaar dat ik er stenen tussen had kunnen vergruizen. ‘Dit is niet het juiste moment om terughoudend te zijn. Voor de draad ermee, *fransoos.*’

Hij maakte een ontstemd geluidje. ‘Ik hou er niet van om te worden gecommandeerd...’

Ik draaide met mijn ogen en liet me achterover op het bed vallen. ‘Alec...’ zei ik waarschuwend.

‘Je minnaar heeft niet voor dat schilderij betaald,’ zei hij nadrukkelijk.

‘Hoe is het hier dan beland?’

Informatie uit mijn Fransman trekken terwijl die niets los wilde laten was verdomme nog moeilijker dan een man vragen om een naderend orgasme te onderdrukken. Vrijwel onmogelijk.

Ten slotte slaakte hij een zucht. ‘Ma jolie, ik zal eerlijk tegen je zijn, oui?’

Alsof ik daar nog antwoord op moest geven. Hij wist wat ik wilde, maar toch zei ik: ‘Oui. Merci.’

‘Je minnaar heeft mijn agent gebeld. Hij wilde *Vaarwel liefde* kopen. Ik heb altijd geweigerd om dat te verkopen.’

Dat verbaasde me. Een kunstenaar die zijn kunst juist maakte met het doel om het te verkopen en met de wereld te delen weigerde om afstand te doen van een doek? ‘Waarom? Dat slaat nergens op.’

Hij maakte een nietszeggend geluidje. ‘Dat wilde ik gewoon niet. Ik hou van je en wilde er zeker van zijn dat de juiste personen je schoonheid zouden waarderen. Ik heb voor elk schilderij mijn eigen regels. En er waren twee doeken die ik niet kwijt wilde.’

‘O ja? Welke dan nog meer?’

Hij liet zijn stem dalen totdat die sexy grom te horen was die ik zo goed kende. ‘Ik zie ons graag tijdens momenten dat ik de liefde bedrijf. Ik heb *Onze liefde* in de woonkamer van mijn villa in Frankrijk gehangen. *Je ne pouvais pas m’en séparer*,’ zei hij.

Ik dacht ingespannen na en deed mijn best om die laatste woorden te vertalen. Volgens mij zei hij dat hij er niet van gescheiden wilde worden of zoiets.

Ik schoot in de lach. ‘Alec, dat slaat nergens op. De hele bedoeling van die tentoonstelling was juist dat je je kunst kon delen.’

‘Jawel, maar ik wil dat de juiste ogen mijn werk zien. Ik heb degenen aan wie ik wel een doek heb verkocht persoonlijk gesproken en goedgekeurd.’

Ik schudde mijn hoofd en likte mijn droge lippen. Allerlei emoties welden in me op nu ik het doek zag en met Alec zat te praten. Ik miste Wes. Het voelde als de nasleep van een tornado. Ik probeerde de flarden van al die gedachten en gevoelens aan elkaar te plakken, ook al sloten niet alle stukjes even goed op elkaar aan.

‘En dit schilderij? Hoe is dat hier beland?’

‘Ik heb met jouw Weston gesproken. Hij heeft me verteld wie hij was en uitgelegd dat hij de voorwaarden van onze relatie begrijpt. Ik had op *grabuge* gerekend.’

‘Crapuul?’ Dat had ik vast niet goed verstaan.

‘*Merde*. Non. Hoe zeg je dat... Mot?’

‘Ruzie, bedoel je?’ vroeg ik lachend.

‘Ja, ruzie, maar hij bleek een echte heer. Hij zei dat hij foto’s van de expositie op internet had gezien en ze nu wilde kopen.’

‘Wat bedoel je met “ze”? Al die doeken?’

‘Oui,’ antwoordde Alec op een toon alsof dat de gewoonste zaak van de wereld was. Ik vond het echter erg ongewoon dat mijn relaxte surfer miljoenen wilde uitgeven aan schilderijen van... mij. Zodra hij terug was, moesten we eens een hartig woordje wisselen over deze verspilling van al dat geld waarvoor hij zo hard had moeten werken. Ik hoop maar dat hij snel terug is, dacht ik.

Ik stond op en liep vlug door het huis om de andere kamers te bekijken. Nergens zag ik andere afbeeldingen van mezelf. ‘Al die doeken...’

‘Ik heb nee gezegd. Hij mocht er eentje uitkiezen, en als hij de juiste uitkoos, zou ik die aan hem verkopen.’

Jeetje, Alec was echt een vreemde vogel. Ingewikkeld, wonderlijk, innemend, demonstratief, veelisend, ontzettend goed in bed, maar ook hartstikke bizar. Aan de andere kant, gold dat niet voor alle kunstenaars? Je kon die lui met hun ongewone eigenschappen niet echt in een hokje stoppen of van een etiketje voorzien en ze waren allemaal anders. ‘En?’

‘Hij heeft de juiste keuze gemaakt. Hij heeft jou gekozen.’

Door de manier waarop hij dat zei, voelde ik tintelingen over mijn armen gaan. Ik wreef over mijn huid en sloeg mijn armen om mezelf heen omdat er niemand anders was die me kon omhelzen. ‘Ik sta op al die doeken, Alec.’

‘Non. De andere zijn van momenten in je leven, ervaringen en dingen die je hebt uitgebeeld, uit naam van de kunst. Dat ene schilderij was het resultaat van hoe je nu als mens bent. En hij wilde dat doek. Dus ik heb toegestaan dat hij je nam.’

Dat ‘nam’ klonk vreemd uit zijn mond. ‘Hoe bedoel je?’

‘Beschouw het maar als een cadeautje van mij aan jou en hem. Aan jouw liefde.’

‘Je hebt mijn vriend een cadeau gegeven ter waarde van een kwart miljoen?’

‘Eerder een half miljoen, om eerlijk te zijn.’

‘Jezus!’

‘Mia, *je t’aime*. Ik wilde je toch al de helft van de opbrengst van dat doek geven. Op deze manier word je elke dag herinnerd aan wie je bent. Ik vind het geweldig dat hij het boven het bed heeft gehangen dat hij met je deelt. Ik kan me geen betere plek voorstellen.’

Ik haalde mijn neus op en voelde de tranen in mijn ogen prikken. ‘Ik hou ook van jou, weet je dat? Op onze eigen manier.’ Daar meende ik elk woord van.

Hij schoot in de lach. ‘Oui. Dat weet ik, ma jolie.’ En toen beëindigde hij ons gesprek vrij plompverloren, met dezelfde woorden als in de titel van het schilderij. ‘Vaarwel, liefde.’

Hopelijk was dat niet de laatste keer dat ik iets van mijn Fransman met zijn schunnige praatjes had gehoord. Hij had Wes en mij op een bepaalde manier zijn zegen gegeven en ik wilde dat hij een rol in mijn leven bleef spelen. Hij hoorde bij de ervaringen die ik had opgedaan en ik zou tot mijn allerlaatste snik van hem houden. Ik hield alleen nog meer van Wes. Ik was verliefd op hem en wilde dolgraag dat hij thuis zou komen.

Die nacht was het koeler dan tijdens mijn laatste bezoek aan Malibu, maar ik had het al weken koud. Ik keek op naar de sterren en vroeg me af of Wes die ook kon zien op de plek waar hij nu was. Hoewel ik mezelf had opgedragen om te wachten totdat hij als eerste contact zou zoeken, pakte ik mijn telefoon om zijn nummer te kiezen. Ik kreeg meteen de voicemail. Nu bleek dat hij niet opnam, schoten de zenuwen door mijn lijf, maar ik probeerde rustig adem te halen en niet in paniek te raken. Hij lag vast te slapen. Hij was nota bene herstellende van een schot in zijn hals. *Relax Mia, je hebt hem gisteren nog gesproken.*

‘Hoi, eh, met mij. Ik wilde gewoon even je stem horen. Ik ben thuis. In, eh, Malibu.’ Mijn blik ging naar de donkere golven van de oceaan in de verte. Toen ik weer iets zei, trilde mijn stem. ‘Het is zo stil in huis. Ik

weet niet waar Judi is.’ De golven braken op het strand en de wind blies door mijn haar, waardoor ik het nog kouder kreeg. ‘Wat fijn dat je mijn spullen hebt uitgepakt. Of misschien heeft Judi dat gedaan. Ik hoop dat jij het was, dat jij onze levens bij elkaar hebt gevoegd.’ Ik plukte aan een paar draadjes bij de naad van mijn jeans. ‘Jeetje, Wes, ik mis je zo. Ik wil niet alleen in ons bed slapen.’ Ik deed zo mijn best om mijn tranen in te houden, maar de verraders kwamen toch en rolden over mijn wangen. Ik wist niet hoe ik hem anders duidelijk moest maken dat ik hem nodig had. Dat ik hem wilde. Dat ik zonder hem niet van dit fantastische leven kon genieten.

‘Vergeet me niet,’ fluisterde ik voordat ik de verbinding verbrak. Voor ons twee betekenden die woorden evenveel, of misschien nog wel meer dan welke andere liefdesverklaring dan ook. Ik keek nogmaals op naar de hemel, draaide me om en liep naar mijn oude slaapkamer. Als hij er toch niet was, wilde ik ook niet slapen in het bed dat we anders zouden hebben gedeeld.

Gewichtloos. Zo voelde ik me. Een onheilspellend gevoel daalde over me neer, maar sterke armen hielden me vast. Ik kroop dichterbij de warmte toe, wreef mijn neus ertegenaan en ademde zijn vertrouwde mannelijke geur in. De weinige nachten waarin ik wel goed sliep, waren altijd gevuld met hem. Vannacht verzette ik me niet, maar gaf ik me eraan over. Nu wilde ik genieten van het feit dat hij hier was en voor me zorgde. Ik wilde dat gevoel diep tot me laten doordringen en het koesteren. Ik stelde me voor dat Wes me mee naar bed nam. Naar ons bed. Het kussen rook naar hem, naar de oceaan, het zand en het kleine beetje extra dat puur Wes was. Het bleef hier hangen. Ik wreef met mijn gezicht over het zachte katoen. ‘Ik mis je...’ Mijn stem brak en een traan wist te ontsnappen.

Een vederlichte aanraking, als een fluistering op mijn wang. ‘Ik ben hier, bij jou,’ zei hij heel zachtjes in mijn oor. Dromen konden zo goed tegelijkertijd wreed en prachtig zijn. Ze gaven me alles wat ik wilde, om bij de dageraad weer te verdwijnen.

Mijn ogen gingen trillend open en in al mijn vermoedigheid zag ik een gestalte. Die van hem. ‘Laat me niet alleen. Blijf.’ Ik knipperde snel en

probeerde mijn ogen open te houden. Het raam stond open en het koele briesje van de oceaan waaide naar binnen. Ik kroop dieper weg onder het dikke dekbed en trok het op tot onder mijn kin. Nu werd ik door alleen warmte omringd. Een arm gleed rond mijn middel en ik genoot van mijn droom. Van zijn nabijheid, van zijn armen om me heen, van zijn adem in mijn hals.

Zijn lange lijf wikkelde zich om me heen en ik drukte mijn rug tegen die denkbeeldige Wes. Het kon me niet schelen dat hij niet echt was. Ik deed gewoon alsof hij er wel was, zodat ik in elk geval vannacht kon slapen. Het voelde allemaal zo echt: zijn armen om me heen, zijn gezicht in mijn haar, mijn nek, mijn schouders. Ik legde mijn handen op de arm rond mijn middel en trok die op naar mijn borsten, zodat ik mijn lippen op de knokkels kon drukken en zijn aanwezigheid kon inademen, tot diep in mijn ziel. Zo diep dat ik, als ik morgenochtend wakker zou worden, nog altijd het gevoel zou hebben dat hij er was. Zijn diepe zucht kriebelde in de haartjes bij mijn oor. De tranen kwamen toen ik mijn ogen stevig dichtdeed. Ik wilde niet dat dit droombeeld zou verdwijnen. Ten slotte wist de warmte tegen mijn rug en het gevoel van vrede om me heen een nacht lang mijn verdriet en onrust te verdrijven.

Diep in de droom zei hij: ‘Ga maar slapen, lieverd. Ik ben hier. Ik laat je nooit meer gaan.’

‘Mooi zo,’ mompelde ik tegen de Wes in mijn droom. Ik pakte hem nog steviger vast toen ik voelde dat het zandmannetje zijn jongste slachtoffer opeiste. Wes’ armen sloten zich om me heen en wekten allerlei herinneringen bij me op. Het lijf van de Wes uit mijn droom leek me aan alle kanten te omringen. Zo zou het ook voelen als hij hier echt was. Ik zuchtte en liet mezelf wegglijden.

Het geluid van Wes’ mompelende stem kwam van ver weg. ‘Ik vergeet je niet, Mia. Ook als ik niet hier ben, ben jij aan mijn zijde. Mijn herinneringen aan jou houden me in leven.’